

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 196/2010-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. R., T., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000, za účasti Okresného súdu Trenčín, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trenčín p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000 konal bez zbytočných prietáhov.

3. I. R. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť I. R. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 196/2010 z 19. mája 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 19. januára 2000 okresnému súdu žalobu o zaplatenie nájomného za užívanie nebytových priestorov.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zároveň požadovala priznanie finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 532/10 doručeným ústavnému súdu 14. júna 2010, v ktorom okrem chronológie procesných úkonov v doterajšom priebehu napadnutého konania uviedol:

„Dĺžka konania je zapríčinená zmenami návrhu – naposledy podaním doručeným 29. 12. 2009, keď nie je zrejmé, čoho sa domáha (výška plnenia), nepripravenosťou navrhovateľky predložiť ucelené dôkazy k preukazovanému nároku, keď viackrát po pojednávaniach predkladala ďalšie listinné dôkazy a priebežne navrhovala predvolávanie ďalších svedkov. Taktiež úmrtie odporcu 1) a v neposlednej rade aj zmena zákonnej sudkyne v dôsledku odchodu konajúcej sudkyne na iný súd.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 19. júla 2010, v ktorom okrem iného uviedla:

«Sťažovateľka ako žalobca podala dňa 19. 01. 2000 na Okresnom súde Trenčín (u Porušovateľa) proti žalovanému v prvom rade: B. Š... a žalovanému v druhom rade: S. Z... (ďalej len „žalovaní“) Žalobu o zaplatenie nájmu za užívanie nebytových priestorov zo dňa 18. 01. 2000 (ďalej aj len „Žaloba“), ktorú sme priložili v prílohe k ústavnej sťažnosti. Do dnešného dňa Porušovateľ ako súd prvého stupňa v rámci prvostupňového konania nerozhodol v uvedenej veci a konať začal až na písomné upozornenia Sťažovateľky, pričom sám súd priznáva vo svojich doterajších vyjadreniach (ktoré tvoria prílohu k ústavnej sťažnosti), že dochádza k prieťahom v súdnom konaní.

Po dvoch rokoch od podania žaloby na súd Sťažovateľka listom zo dňa 11. 01. 2002 upozornila súd na skutočnosť, že vo veci nezačal konať, nebolo vytyčené žiadne pojednávanie – na čo súd konal tak, že vytyčil prvé pojednávanie na deň 27. 03. 2002, po viac ako dvoch rokoch.

Po tom ako Sťažovateľka podala Sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky začal Okresný súd Trenčín spochybňovať predmetnú žalobu. Sťažovateľka v tom samozrejme vidí len akt pomsty za to, že sa odvážila brániť svoje ústavou garantované práva a sťažovať sa na postup súdu na Ústavnom súde Slovenskej republiky.

Vyjadrenie Okresného súdu Trenčín obsahuje viaceré nepravdivé a klamlivé tvrdenia s cieľom obhájiť porušovanie ústavných práv Sťažovateľky a to najmä tvrdeniami, že nie je zrejmé – čoho sa navrhovateľka domáha. No ak by toto nebolo súdu prvého stupňa zrejmé,

tak za 10 rokov od podania žaloby mohol rozhodnúť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Záverom si dovoľujem poukázať na dôkazy priložené k podanej ústavnej sťažnosti – z ktorých je nepochybné, že Okresný súd Trenčín viac krát v minulosti písomne uznal prieťahy v uvedenom súdnom konaní – a to ako reakciu na sťažnosti navrhovateľky (Sťažovateľky) a preto sa nám zdá absurdná a až komická snaha Okresného súdu Trenčín v súčasnosti to popierať. Navyše v právnom štáte (ktorý Slovenská republika deklaruje, že je) nie je mysliteľné, aby konanie na súde prvého stupňa trvalo 10 a viac rokov (navyše nevieme kedy skončí) – pričom máme za to, že v predmetnom prípade došlo nepochybne ku jednoznačnému porušeniu základného práva Sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a to postupom Okresného súdu Trenčín v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 41/2000 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

- 19. januára 2000 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky „o zaplatenie nájmu za užívanie nebytových priestorov“,
- 30. mája 2001 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu (súdny poplatok bol uhradený 13. júna 2001),
- 28. júna 2001 okresný súd vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k žalobe,
- 23. januára 2002 okresný súd nariadil termín pojednávania na 27. marec 2002,
- 13. marca 2002 okresný súd termín pojednávania určený na 27. marec 2002 zrušil,
- z úradného záznamu z 26. marca 2002 vyplýva, že zákonná sudkyňa uvedeným dňom nie je oprávnená vo veci konať, pretože jej uplynulo štvorročné funkčné obdobie výkonu funkcie sudcu,

- z úradného záznamu z 5. októbra 2002 vyplýva, že zákonná sudkyňa bola následne 4. októbra 2002 vymenovaná prezidentom Slovenskej republiky za sudkyňu bez časového obmedzenia,

- 24. októbra 2002 okresný súd nariadil termín pojednávania na 25. november 2002, ktoré sa však neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne,

- 13. januára 2003 okresný súd nariadil termín pojednávania na 26. február 2003, ktoré však odročil na 9. apríl 2003 z dôvodu nutnosti predvolania svedkov,

- pojednávanie nariadené na 9. apríl 2003 sa na žiadosť právneho zástupcu odporcov neuskutočnilo a bolo odročené na 18. jún 2003,

- pojednávanie uskutočnené 18. júna 2003 bolo na žiadosť účastníkov konania v súvislosti so snahou uzavrieť vo veci mimosúdnu dohodu odročené s tým, že okresný súd poskytol účastníkom konania na tento účel mesačnú lehotu,

- okresný súd prípisom z 15. augusta 2003 vyzval účastníkov konania, aby oznámili výsledok pokusu o uzavretie mimosúdnej dohody,

- sťažovateľka listom doručeným okresnému súdu 19. augusta 2003 oznámila, že k uzavretiu mimosúdnej dohody nedošlo, a preto žiada o nariadenie ďalšieho termínu pojednávania vo veci samej,

- okresný súd prípisom zo 16. septembra 2003 vyzval sťažovateľku, aby oznámila adresu svedka P. B. (sťažovateľka tak urobila 1. októbra 2003),

- okresný súd prípisom z 1. apríla 2005 vyzval sťažovateľku, aby obratom oznámila, či je v jej možnostiach zabezpečiť účasť svedka P. B. (nachádzajúceho sa v zahraničí) na pojednávaní,

- 19. augusta 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 26. október 2005,

- okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 26. októbra 2005 pripustil rozšírenie žaloby o nárok na zaplatenie nájomného za garáž voči odporkyňi v 2. rade a odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu nutnosti doplnenia dokazovania,

- okresný súd prípismi z 30. novembra 2005 a 1. marca 2006 zaslal vyžiadané dokumenty na vyjadrenie účastníkom konania,

- okresný súd uznesením z 19. júna 2006 ustanovil znaleckú organizáciu a uložil jej, aby mu v lehote 60 dní predložila znalecký posudok,

- odporcovia v 1. a 2. rade podali okresnému súdu 2. novembra 2006 odvolanie proti jeho uzneseniu č. k. 8 C 41/2000-162, ktorým bola priznaná odmena znaleckej organizácii,
- 21. novembra 2006 bol súdny spis pridelený na prerokovanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyňi,
- prípisom zo 17. mája 2007 bol súdny spis predložený na rozhodnutie o odvolaní odporcov v 1. a 2. rade proti uzneseniu č. k. 8 C 41/2000-162 Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“),
- krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 159/2007 z 20. júna 2007 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu a súdny spis bol okresnému súdu vrátený 16. júla 2007,
- okresný súd 16. júla 2007 vec prideliť na prerokovanie a rozhodnutie opäť novej zákonnej sudkyňi,
- 28. augusta 2007 okresný súd nariadil termín pojednávania vo veci na 16. október 2007,
- okresný súd pojednávanie uskutočnené 16. októbra 2007 odročil na neurčito z dôvodu nutnosti ďalšieho doplnenia dokazovania,
- 23. októbra 2007 odporcovia predložili okresnému súdu znalecký posudok č. 34/2004, ktorý na ich podnet vypracoval znalec Ing. J. T.,
- 19. marca 2008 právny zástupca odporcov oznámil okresnému súdu, že 2. decembra 2007 zomrel odporca v 1. rade Š. B., pričom mu súčasne oznámil mená a adresy jeho dedičov,
- okresný súd prípismi zo 17. septembra 2008 a z 19. novembra 2008 žiadal od notárky poverenej prerokovaním dedičskej veci po odporcovi v 1. rade oznámenie okruhu dedičov po poručiteľovi (notárka tak urobila oznámením doručeným 25. novembra 2008),
- okresný súd prípisom z 9. júna 2009 požiadal notárku o oznámenie, či dedičské konanie po odporcovi v 1. rade bolo právoplatne skončené (osvedčenie o dedičstve bolo okresnému súdu predložené 20. októbra 2009),
- zákonná sudkyňa pokynom kancelárii z 29. marca 2010 žiadala predložiť súdny spis vyššiemu súdnemu úradníkovi „*na prípravu rozhodnutia o doplnení znaleckého posudku na výpočet nájomného na celú predmetnú nehnuteľnosť*“,

- okresný súd prípisom z 12. mája 2010 vyzval sťažovateľku, aby v lehote 10 dní „*sprešnila návrh*“,
- sťažovateľka podaniami doručenými okresnému súdu 2. a 7. júna 2010 predložila požadované upresnenie návrhu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, zo sťažnosti, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o sťažovateľkou uplatnenom nároku na zaplatenie nájomného za užívanie nebytových priestorov. Vec nie je právne zložitá, o čom svedčí dostatok stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov. Ústavný súd pripúšťa určitú mieru faktickej zložitosti veci v súvislosti s tým, že sťažovateľka v priebehu konania menila, resp. upresňovala rozsah uplatneného nároku, na čo vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukazoval aj podpredseda okresného súdu. Uvedená skutočnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže okresný súd zbaviť zodpovednosti za stav, v akom sa napadnuté konanie nachádza v čase meritórneho prerokovania sťažnosti.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie s'ťažovateľky ako účastníčky súdneho konania v procesnom postavení navrhovateľky. Z obsahu zapožičaného súvisiaceho súdneho spisu okrem iného vyplýva, že s'ťažovateľka v priebehu napadnutého konania iba postupne, nie naraz a ucelene predkladala listinné dôkazy a navyše opakovane upresňovala (špecifikovala) uplatnený nárok, čím do určitej miery negatívne ovplyvnila plynulosť priebehu napadnutého konania. Uvedené skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, kde zistil dve dlhodobejšie obdobia jeho nečinnosti v uvedenom rozsahu:

- od 19. januára 2000 (doručenie žaloby okresnému súdu) do 30. mája 2001 (výzva na zaplatenie súdneho poplatku), t. j. viac ako 16 mesiacov,
- od 16. septembra 2003 (výzva okresného súdu s'ťažovateľke) do 1. apríla 2005 (výzva okresného súdu s'ťažovateľke), t. j. viac ako 1 a pol roka.

Okrem toho ústavný súd zistil aj krátkodobejšie obdobia nečinnosti okresného súdu, a to:

- od 28. júna 2001 (výzva odporcom na vyjadrenie k žalobe) do 23. januára 2002 (nariadenie termínu pojednávania),
- od 26. marca 2002 (uplynutie štvorročného funkčného obdobia zákonnej sudkyňi) do 4. októbra 2002 (vymenovanie pôvodnej zákonnej sudkyne za sudkyňu bez časového obmedzenia),
- od 2. novembra 2006 (doručenie odvolania odporcov proti uzneseniu okresného súdu) do 17. mája 2007 (predloženie súdneho spisu krajskému súdu).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v doterajšom priebehu napadnutého konania bol okresný súd nečinný viac než 4 roky.

Pri celkovom hodnotení napadnutého konania ústavný súd na jednej strane bral do úvahy aj skutočnosti uvedené podpredsedom okresného súdu v jeho vyjadrení

k sťažnosti (úmrtie odporcu v 1. rade v priebehu konania, „*zmena zákonnej sudkyne v dôsledku odchodu konajúcej sudkyne na iný súd*“), na druhej strane však zohľadnil v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou (napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09) aj to, že napadnuté konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 10 rokoch od jeho začatia, čo je doba, ktorú z ústavnoprávneho hľadiska nemožno akceptovať.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 41/2000 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu napriek tomu, že sťažovateľka sa toho nedomáhala, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala predovšetkým na právnu neistotu, v ktorej sa nachádza z dôvodu viac ako 10-ročného neskončenia predmetného konania, ako aj na svoj pokročilý vek a zlý zdravotný stav, čo dokladovala aj zaslanou lekárskou správou.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 8 C 41/2000 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, správanie sťažovateľky vyhodnotené v časti III bode 2 tohto nálezu, ako aj skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. R. K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej

podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 240,46 € (za dva úkony právnej služby) a 2 x 7,21 € režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 254,88 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010